

hátrahajló szarvaikat; igen tetszett neki a szűgyökön levő pötyögő. Hát még mikor bojtos farkaikkal suhogtattak s kergették vele magokról a legyeket. Örömmel nézte evésöket is, a gyönyörű pázsit csak úgy ropogott lapos szájokban.

Egyszer csak feltekint a kert fáira. Mily kellemes meglepetés! Egy fáról csak úgy mosolyog rá a cseresznye. Nem is kináltatta magát sokáig. Ott hagyta a marhát, — gondolta, — legelnek azok magokban is. Felmászott a fára és vigan eddegélte a cseresznyét.

Mihelyt nem sejtették az ökrök a kis pásztort, szép csendesen belopózkodtak a kertbe, takarosán le is gázolták a veteményeket. Megizlelték különösen a káposztát. — Éppen olyan gyönyörrel lakomáztak a káposztán, mint a fiu a cseresznyén.

Egyszer észreveszi a fiu, hogy a marhák a kertben gazdálkodnak. Ucczú! lenn terem a fáról s egy karóval kezdi páholni a marhákat. Ezek se viszik tréfára a dolgot, futnak keresztül kasul mindenén. Utánok a fiu s ütötte őket, a hol érte

Mindezt a fiu apja a bokorból nézte. Nem állhatta tovább, rárivalt fiára. Ugyan, fiam, mondd meg nekem, melyik a hibás, a marha-e, vagy te?

A gyermek elismerte, hogy ő a hibás, s megígérte, hogy máskor vigyázóbb lesz.

22.

A pillangó és kis fiu.

Zöld faágon kis pillangó, kis pillangó szárnya gyenge; mégis mégis, messze, messze elrepülni volna kedve.